

באסה

פנזין אוהדי הפועל ת"א

12.12.04

גליל 6

מסעדת שניצ - ההמבורגר הכי טוב בתל אביב - אבן גבירול 109 תל אביב - מברכת את קבוצת הפועל תל אביב בכדורגל

שיי עבהצלחה

על הקשר בין עזאם לעזאם לשייעי פייגנבוים/ ניר צדוק

אחרי שעזאם עזאם חזר בשעה טובה מהשבי המצרי בתום 8 שנים קשות (אפשר לבדוק את האפשרות להעביר למצרים בתמורה את רמי אבו לאבן? בכלל וודאי יאהבו את השעווה שהוא עושה ברגליים), החזירה הפועל תל אביב את גדול סמליה, שייעי פייגנבוים, לתפקיד מאמן הקבוצה. אחרי קשטן הסגפן, לנדאו התחמן וחנין הפדחן – למה ששייעי, עם אוצר מילים מוגבל לפחות כמו תקציב המועדון שמינה אותו לאחוז במושכות תמורת חופן שומשום לשימוש במאפיייה המשפחתית ברמת השרון, לא יאמן את הפועל? ומי יותר מתאים להפועל תל אביב הנוכחית, שמשמשת על תקן הביסקוויט שבתחתית ליגת הקרמבו הישראלית, מאשר המושייע? כבר הגענו למסקנה שעם שחקנים שהם יותר שמות מכשרונות לא הולכים למכולת (או לניצחון בדברי) – אז למה לגלגל עיניים לכיוון שיפולי הצמרת? בשביל לחלץ עגלה עם סוסה לא צריך וולכו מכפר סבא, אלא טרקטור עם חלודה שגדל 5 מטר מבלומפילד, איפה שהיום אוהדים רעבים אוכלים בורקס לפני משחקים. יש משהו מאוד פטרונאי ואליטיסטי ברעיון לפסול את שייעי פייגנבוים מהאפשרות לאמן את הפועל תל אביב. אולי הוא לא חכם במיוחד, ואולי הוא לא תואם את התדמית הנובורישית שהוציא לנו פח הזבל הצהוב עגב – אבל כדי להכניס טירוף לעיניים של שחקנים כבויים לא צריך דוצ'ה עם משכורת שמנה, אלא בעיקר נשמה וסמכותיות (ואפשר להיות סמכותי מבלי לחקות את מוסוליני – לתשומת לב הקורא דרור קשטן). באימון הבכורה שלו בקבוצה, לעיני כ-20 אוהדים ו-30 אנשי תקשורת, שייעי נראה כמו ילד בחגיגת בר המצווה. כשהוא חנוט במיטב מחלצותיו (מעיל רוח עם סמל המועדון), אפשר היה לראות מבעד לחזות האפרורית את ההתרגשות מגודל המעמד, ואת הרצון הכנה והאמיתי לחלץ את המועדון המקרטע מהתקופה הרעה אליה נקלע – רצון שנובע מתוך ליבו הכואב של אוהד מן השורה, יותר מאשר הסתנורות ממענקי מיקום וזוטות נוספות. אז עכשיו, שייעי, ברשותך, לעבודה - חסל סדר אדרי מדדה בצד שמאל אחרי איבוד כדור. חסל סדר נערים עם מניירות של סטארים בגיל שבו רק כוכבות פורנו מתפרסמות. חסל סדר מארקש עושה טובה שהוא מזיז את התחת – בפעם הבאה שהפג'ואדה ייכשל בעוד תרגיל קופה-קאבאנה ויישאר להשתוף על הדשא, שיגלה כמה קר בספסל. כמו כן, הגיע הזמן לסלבה, שמשמש על תקן איש הקשר של המועדון עם נחשי האמזונס האלו (ובתקופה האחרונה גם כרוז – 2 – 5-?) ידאג להבהיר לברזילאים שיש בעברית גם מילים נוקשות ובוטות יותר מאלו שמופיעות על התפריט ב-"פאפאג'ו". את כל אלה יכל להשיג גם קשטן, אבל אני מעדיף אותך. אולי עם העודף נוכל להביא את פנטסיל, טוטואנה ואת עוזי כהן שישמש להם מתורגמן.

שייעי אהובי/ארי

כשהייתי בן שבע, כמה חבל שזה היה כל כך מזמן, אי שם בראשית השבעים, לקח אותי האח שמוליק בפעם הראשונה לבלומפילד. אני כבר לא זוכר נגד מי שיחקה הפועל, נדמה לי שזה היה נגד אחת הקבוצות מפתח תקווה, מה שאני כן זוכר זה שמשש כמו בספר ובסרט של ניק הורנבי הוקסמתי כבר אז מהמרבד הירוק שנחשף בסוף גרם המדרגות שהוביל ליציע. באותו רגע, גם אם לא הבנתי את זה אז לגמרי, התאהבתי בפעם הראשונה, ותסלחו לי על הקלישאה, מדובר באהבה אמיתית, כזו שלא דורשת טיפול פסיכולוגי על מנת להתמיד בה. מין סוג של נאמנות תמידית שלא משנה כמה מוצלחת ויפה תהיינה כל האחרות בסביבה, הפועל תהיה תמיד יפה ואטרקטיבית יותר, כזו שלעולם לא אשקול להחליף אותה באחרת, צעירה ומרשימה יותר. מי שאמר שיש לי בעיה בזוגיות שיקום.

במשחק ההוא פיגרה הפועל אחת אפס, ולילד בן השבע נצבט משהו בלב. אחר כך הבעיה איזה משופם אחד שני שערים, הפועל ניצחה, ולפי צעקות הקהל וההסברים המלומדים של שמוליק הבנתי שמדובר בשייעי. אז באותו יום התאהבתי פעמיים, ומאז, אהבה ראשונה היא תמיד סוג של טראומה חיובית, שייעי הוא אליל נעורי, גדול הסמלים שהיו לנו מאז ומעולם. אז כל מי שהרים גבה לנוכח התמיכה הבלתי מסויגת שלי בשייעי לאורך השנים יכול להוריד אותה כעת (אהבה היא דבר אמוציונלי ולא רציונלי), ואם הגבה שלכם לא יורדת עכשיו, בואו נקווה שבעוד תשעים דקות או קצת יותר שייעי יוריד אותה סופית. לנצח את בית"ר הוא תמיד ידע ואהב.

הפועל תל אביב מארחת את בית"ר ירושלים. מחזור 13/ עירד צפרי

הפועל ת"א עולה בהרכב הבא: בשער ניר רחמין, בהגנה עמאר מנצור, אבי סופר, טל חן וחיים איצרון. בקישור מסאיי דגו, שי אבוטבול, בני חדד וקובי חסן ובהתקפה אבי כנפו ואורן ניסים. אלו יהיו וודאי האנשים שיאיישו את ההרכב בעונה הבאה בליגה הלאומית אם אנשים סביב המועדון הזה לא יתעוררו בקרוב. נו טוב, האמת שאני קצת מגזים. כן, בעצם הגזמתי לגמרי, לא צריך להיסחף. אני לא רואה סיכוי ממשי שהנהלה שלנו תצליח לגשר על הפער הכספיים שיווצרו במ"מ עם בני חדד ואורן ניסים, מנה סטארים לאומיים וכוכבים נוצצים בסצינה המאובקת של הליגה הלאומית. במשחק האחרון באצטדיון הארווה הבינו כנראה גם אחרוני האופטימייים שנכון לעכשיו יש לנו, ככל הנראה, את הקבוצה החלשה ביותר בליגה. קבוצה שלא מצליחה במשך מחצית שלמה לבעוט לשער, לחבר 3 פסים או לעבור את החצי מציאה שם רע אפילו לליגת העל הזוועתית. זו הייתה המחצית המבישה ביותר שזכורה לי כאוהד. לא שהייתה לי תקווה אמיתית לנצח את המשחק הזה, אבל הגול של זאביק חיימוביץ' בדקה ה-92 הראה שגם האירוניה יודעת שמי שמשחרר בלם ביתי צעיר ומוכשר לטובת החתמת אסי דומב הגריאטרי ל-3 שנים ראוי להיענש על כך. "זה הולך להיות משחק רע", בישרתי לעצמי עם הגעתו לפ"ת ביום שני שעבר. משהו בהרכב של שמוליק חנין גרם לי להרגיש שזה הולך להיות רע יותר אפילו ממה שהורגלנו בשבועות האחרונים. מארקש ו-וודיירו רחוקים מלהיות הצלחה מקצועית עד כה, אבל בינינו, הם היחידים בקבוצה שמוסוגלים לעבור שחקן או לעשות איזושהי פעולה טכנית. להשאיר את שניהם מחוץ לסגל כשאיך לך עדיין אף מחליף בעורם היה פשוט מעשה חצוף ויהיר מצדו של חנין, או פשוט שרידי חיבה לצעירים מתקופתו כמורה להתעמלות בחטיבת בנינים בראש"צ. יוסי רוזן בצד ימין של הקישור, עצמואל איילה הצעיר מחליף אותו, אבי כנפו חלוץ בודד ועידן סרור באמצע היוו שפל טקטי חדש בקדנציה הקצרה של מאמן כושל, "ההצליח" להפסיד 4 משחקי ליגה רצופים. ברוך הבא שייעי, אני אוהב אותך אבל בטוח שללא שחקני רכש לא יהיה לך סיכוי רב להשאיר את הפועל בליגה, גם אם החלטותיך המקצועיות יהיו פחות גרועות משל קואץ' חנין. בזמנים רגילים ורגועים של שיוט נעים במרכז הטבלה הייתי מדבר על היריבות ארוכת השנים עם היריבה השנואה מירושלים, אולם כרגע אין לך זמן. במצב הנוכחי זהו פשוט משחק גורלי שאם חו"ח נפסיד בו, נמצא את עצמנו מככים בתסריט שהמילה "סיוט" מחמיאה לו. סתם בשביל ידע כללי, לבית"ר העונה ניצחון חוץ אחד בלבד בליגה והפסד בית אחד בלבד נגד... הפועל ת"א (עם 7 הפסדים ב-12 משחקי ליגה!). הקבוצה של אוהנה מתחילה העונה להיראות כמו קבוצה, אחרי שנתיים עקרות, כשבשורותיה בולטים הצעירים יצחקי וברוכיאן, וכמובן נימני השנוא. הקהל של הפועל חייב לצאת מהאדישות ולהפנים שמעתה כל נקודה קריטית וכל משחק הוא בגדר מלחמת עולם – בקיצור, קבוצה עם שיק של צפיריים. המשחק היום הוא תחילה של דרך חדשה, עם מאמן חדש, וכולנו צריכים לתת את כל התמיכה האפשרית להפועל.

אימא, אנ'לא רוצה להיגמל/ נרקומנית אדומה

יאללה חבר'ה, סכינים – נוקפות השעות וחולפים הימים, חוק וילן המשופר יעבור עוד קריאה וטרם זכינו לראות את האוהד שכה דיברו עליו- נרצח. אולי הרוצח מפחד מאבו וילן (הוא שמע שמדי פעם רואים אותו בבלומפילד) ואולי בכלל אין אחד כזה? אולי הרצח המתקשר שטרם התרחש, יקרה כאן מן הסתם כי 18 בעלים בשנה רוצחים את נשותיהם, כי מדינת ישראל מגייסת בפקודת חוק אלפי רוצחים פוטנציאליים בשנה, כי אנשים רוצחים כאן כי מישוהו אמר להם "תזוהר על האוטו" או סתם דיבר ברוסית. הרצח היחיד שאני רואה כאן, הוא רצח האופי לון הנכחד ששם את נפשו (ולא במשמעות פיסית כלל ועיקר) והולך לראות "כדורגל" פעם שבוע. אז רבותי העיתונאים, השוטרים ומעל כולם חברי הכנסת והממשלה – אנא, התחשבו במצבנו. רדו לנו מהגב ומהנשמה, גם ככה רע לנו ונמאס לי להצדיק את עצמי מול אימא 17 פעמים ביום, למה עדיין אני הולכת לכדורגל. הלו אבו וילן, קראדי - רוצים להיאבק במשהו? יש הרבה יותר תאונות מאבוקות וביממה אחת נרצחים על הכביש יותר אנשים מהקהל הביתי של מכבי פתח תקווה.

השדות האדומות - 6\12\04 זה קרה לראשונה בעידן המודרני: לאיזה משחק מהשלושה שמשוחקים בו זמנית, ללכת?! לפתח תקווה לראות את 22 האנשים הכי אומללים בכדורגל הישראלי רצים עם ידיים מושטות לצדדים ללא שמץ של מושג מה לעשות או... לאוסישקין, לצפות ב-10 ספורטאים פאתטיים שנלחמים, מחליקים (על הפארקט המיוזע) ומתפרנסים מענף ספורט חסר תכלית או... לבית דני, שם נאבקות בחירוף נפש השדות האדומות (אני איתכן לעולמות) שעד כה, פשוט מצליחות לרגש אותי בפשטות, באהבת המשחק ובעיקר בחיוך שלהן כשמעודדים אותן. לשמחתי, זכותי באורח מפתיע בקלקול קיבה ולהימנע מלקבל החלטה. כידוע, הפועל תל אביב הפסידה באותו ערב בכל החזיתות. עדיין, כשבנות הכדורסל מפסידות, הן עושות זאת בצורה חנינית. אוהדים יקרים, מי מכם שטרם ביקר באוסישקין ואוהב כדורסל, מוזמן לאחר כבוד לבוא לראות. פשוט כי(ומאין סוג של נחמה).

חרפת פתח תקווה – גם אם צפיתי במשחק בטלוויזיה, לא יכולתי שלא להתרשם מהשיא העונתי השילי של בחורינו הכבויים בהחזקת כדור, איום על השער ובעיטות למסגרת. אמרתי לחבר טוב שגם במושג 'מאבק נגד ירידה', נמצא את המילה מאבק. משהו שכנראה מתקיים רק בתור למקלחת אחרי המשחק (למה הם מתקלחים? מישוהו מזיע שם בכלל?) או בלרדת מהאוטובוס בוולפסון. למרות שאני בהחלט לא מתגעגעת למאבקי הירידה, אני לא יכולה לשכוח את השוטרים שקילפו אותי מהגדר בהרצליה (אחד מהם נגע לי בציצית). אחרי השיוויון הנפלא בדקה ה-86 של יוסי מור בשלהי עונת '97. זה היה בתקופה שעוד התרגשתי מגולים ושמחתי על תיקו. כנראה שאני שוב בדרך לשם (וגם השוטר שידחוף לי ידיים).

מוכר הבינגלה-אז אומרים לי שמל, טוב שחזר הביתה וגו'. נו אז מה, גם גילי היה סמל, גם משה היה סמל ועוד רבים וטובים. אני מכירה רק את האלמוני הזה, שעומד מעל הלוגו של כתר. זה הסמל היחיד בשבילי וכאמור לעיל, זה הדבר שעוד גורם לי להיות מכורה ולסרב להיגמל מההרגל הזה, שבקרוב יהפוך לסרט דוקומנטרי, ושמו הכדורגל הישראלי. אם לא תחלופת שחקנים, הרי שמועדון החברים של סמי מספק עניין ואתגר בהחלפת העומדים על הקווים. בסוף עוד יעמידו שם פסל של דוביד. **משפט לסיכום**: שמעתי שרוזן שוב צבע את השיער.